
The Antiphysical Review

Founded and Edited by M. Apostol

229 (2021)

ISSN 1453-4436

Salvarea noastra si inceputul ei

M. Apostol

Department of Theoretical Physics, Institute of Atomic Physics,

Magurele-Bucharest MG-6, POBox MG-35, Romania

email: apoma@theory.nipne.ro

Multi oameni se revolta in fata mortii. Ar vrea salvarea. Am vazut oameni care se revolta in fata sireturilor de la pantofi: sint prea scurte, prea lungi, se intoaie (ca prezervativul), nu stau tepene. Altii se revolta in fata ploii: iar dai cu apa, doamne? Mai potoleste-te! Lumea e plina de zapaciti. Dintre astia, intelectualii de baloane de sapun sint cei mai amuzanti. Circul intelectual e feeric, si gratis.

Nu mi-e ca viata e scurta, ar fi zis Seneca, mi-e ca pierdem timpul cu ea. Acum, in fata lui Seneca, orice pizi-intelectual se infioara. A, Seneca! Adinc de tot, zic ei, cu ochii la cer. Nu baga de seama ca exista multi oameni carora viata li se pare prea lunga; ca exista altii care se bucura cu adevarat de viata. N-au habar de suferinta, nici de bucurie. Machiaveli se imbraca frumos cind citea. Pai da, cind intri in cocina porcului nu te speli inainte. I-am dus odata unuia Politica lui Aristotel, sa-i arat un pasaj. In loc sa-l citeasca, omul a inceput sa mingeie cartea. O corabie a esuat o data pe malul unei insule salbatice. La plecare au uitat pe tarm o vioara. Bastinasii s-au intrebat la ce-o fi buna aceasta bucata stranie de lemn. Dupa indelungi framintari, fiul cel mai mic al sefului de trib, care era si cel mai istet, a venit cu descoperirea: Evrica, a zis el! Am aflat. Acasta cutie de lemn este un instrument muzical. Cum asa?, l-a intrebat tribul. Simplu, zice tinarul, bati toba pe spatetele ei. Intelectualii de carton si mucava bat toba pe spinarea lui Seneca si a lui Machiaveli.

E bine, zic acesti intelectuali, sa citesti, sa inveti, sa duci o viata de intelectual. Oamenii astia au ajuns sa cunoasca binele. N-au idee ca o carte este o suferinta. Te poate pune pe ginduri pe care nu le poti dezlega, si suferi. Te poate alina precum o morfina, si ramii cu golul, dupa ce ai citit-o, si iar suferi. Oricum ai da-o, e-atit de bine, incit e foarte rau. Intelectualii pretuiesc cocteilul: amesteca Pitagora cu Demostene cu Einstein cu Platon cu sfintul Augustin cu Tilica, zguduie bine amestecul si-l sorb incet cu oftaturi chinezesti de placere. Daca se intimpla si-un paf pe esapament, au atins nirvana.

Trebuie sa fim atenti, disciplinati, simpli, deschisi, umili, tacuti, rabdatori, asceti; sa nu fim curiosi, sa nu cautam gloria, vanul, zic acesti intelectuali. De ce? intreaba omul. C-asa vrem noi, raspund ei cu adinca intelepciune. Unde-i ridicol, e si tristete. Un trup tinar, bine hranit, care alearga, sare, munceste, vorbeste, cinta e tot ce e mai respingator in ochii intelectualilor. Viata? intreaba ei. Fara Platon, de neconceput! Intelectualii depling viata, politica, economia, conflictele, razboaiele, banul; depling lumea care a luat-o pe cai gresite. Ei ne arata calea dreapta, adevarul unic si singurul adevarat. Ei se revolta impotriva noptii. De ce ai lasat Doamne noaptea pe lume? Ne intuneca privirea, nu mai putem citi carti, ne insingureaza, ne ia umanitatea din noi. E buna noaptea, le raspunde Tilica, noaptea oamenilor le vine sa faca amor. Amor? intreaba intelectualii. Ce-o fi asta? Parca am citit noi intr-o carte despre asta. Nu e aia de care Kant zicea ca e interesant, dar are miscari ridicole? Ptii, zic intelektuali, duca-se pe pustii, nu ne trebuie asa ceva, nu facem

noi asta, noi citim carti. Bine, zice Tilica, dar uitati-va la Afrodita, la Venus, la David. Nu va place ce vedeti? Intelectualii tac. In fata frumusetii, pina si ei amutesc. Unde sint toate teoriile lor in fata chipului Afroditei, in fata trupului lui David? Intelectualii nu simt, ei gindesc. Anume gindesc cum sa faca pe desteptii, doar, doar or fraieri prostii, sa le dea in continuare sinecuri grase in posturile de profesori la universitate. Cam perversi, intelectualii nostri, cam micuti escroci. E buna cartea, cind aduce lefuri mari! E buna, dar sa nu fie prea groasa!

Un intelectual fanfaron zice ca in Romania comunista a fost el nesatisfacut, fiindca profesorii de la universitati erau cam prosti, si cursurile insipide. Noroc ca ar fi gasit el un bosorog care l-a indemnat sa citeasca, ceea ce i-ar fi facut mult bine. N-a bagat de seama ca in Romania comunista aveam cea mai larga programa de matematica si fizica predata vreodata in scolile din Romania si din lume, ca aveam profesori care stiau carte, nu ca el care mingiie cartea si exulta. E de bonton sa renegi comunismul care ti-a dat scoala gratis. Asa te pui bine cu stapinii americani care iti arunca cite-un os. Deh, viata de ciine si pe intelectualii astia, unde le-o fi demnitatea din cartile alea citite de ei. Pina si ciinele are demnitatea lui. Nu mai spun ca bosorogul era un fost comunist fanatic. Minciuna nu face casa buna cu logica, oare de ce?

Printul Mishkin era rasfatatul nobilimii. Doamnele de la curte se intreceau sa-l poftasca la dans, domnii se felicitau cind il aveau la masa de pocker, era adulat, era frumos, chipes, tinar, sprinten, mirosea frumos. Pina cind printul si-a luat seama, nu i-a mai placut viata asta de sindrofii continue, de saloane, de muzica, fast, stralucire, i s-a facut lehamite de asa vanitati, si a hotarit sa se faca pustnic. S-a retras intr-o padure, si-a gasit o grota, si-a asternut paie si a inceput sa vietuiasca acolo, ca un sihastru, hranindu-se cu radacini si filosofind la Platon si Aristotel. Totul mergea bine, devenise un intelectual care gindea, era fericit. Pina intr-o zi, cind a simtit o piscatura in coaste. Apoi, alta, si alta, ba pe la coaste, ba prin partea de mai de jos, zi de zi, tot asa, tot mai des, tot mai multe piscaturi. Il napadisera paduchii. Se freca printul nostru, se ricia, isi rupea carnea de pe el, dar paduchosii, netrebnici si obraznici, nu se lasau. Se hraneau din plin din carnea printului. Omul n-a mai suportat, si intr-o buna zi a lasat balta pustnicia, paiele si filosofii, si s-a intors in capitala imperiala, a facut o baie strasnica, s-a imbracat frumos, s-a pomadat si a mers la bal. Printul Mishkin revenise la viata.

De mult, de mult, intr-o vara, in tineretea mea, m-am suparat pe seful meu, pe o problema de morala, de demnitate. Am fost atit de suparat, ca voiam sa parasesc serviciul. Am plecat de la locul de munca si m-am asezat intr-un parc din apropiere. Luam acolo carti de la biblioteca, citeam, studiam. Seful trimitea iscoade, sa vada ce fac. Iscoadele raportau: citeste! Ce face Ivan Ivanovici in Piata Rosie? Striga sa vina Stalin! Ma simteam mindru, neinduplecat, demn, aveam coloana verticala, colegii ma felicitau, foarte bine ai facut, bravo, tine-te tare. Eram aproape un erou, ma simteam bine, nimeni nu mai era ca mine. Azi asa, miine asa, tot in parc, tot cu cartile, pina cind a venit toamna, a inceput sa picure, sa dea inghetul, a inceput sa-mi curga nasul, sa ma ia cu frig. Am rabdat cit am rabdat, pina cind n-am mai putut. M-am intors rebegit la seful, cu mucii pe mine, si am facut compromisul. Bravo, mi-a zis seful, stiam eu ca esti intelept. Am intrat la caldurica, cu compromis cu tot.

Nu-i pisca puricii pe intelectualii nostri? Nu se scarpina ei? Nu-i ia cu frig?